

เกมรัก คลาสสิก

เอวิตา

Romance18+

♥ ฉบับปรับปรุง ♥

เกมรัก คลาสสิก

เลวีတာ

เกมรักคาสโนว์

แต่งโดย เหวีตา

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ

ISBN 978-616-240-240-1

ราคา 329 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2558 (ฉบับเพิ่มเติม)

ธัญวลัย กอบจิตติวัฒน์ บรรณาธิการ

สำโรจน์ นาเจริญ ผู้ช่วยบรรณาธิการ

กรีนมายด์ ทีม กองบรรณาธิการ

ฟ้าวัลย์ ครูฑเพ็ชร พิสูจน์อักษร

จิณณวัตร ตริทิพย์รักษ์ ออกแบบปก

เคเค ทีม ออกแบบรูปเล่ม

จัดจำหน่าย กรีน บুকส์

1/554 ซ.รามคำแหง 190/2 ถ.รามคำแหง มีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

Facebook : สนนพ.กรีนมายด์ ; สำนักพิมพ์ จัสมิน

สามารถซื้อหนังสือของกรีนมายด์และจัสมินได้ที่ Shopee

คำนำ

เกมรักคาสโนว์เป็นเรื่องราวของนราเกดต์กับชาวิธ ความรักที่เริ่มต้นจากเกม แน่ใจว่ามันไม่ง่าย เพราะปมที่เธอผูก และเงื่อนที่เขาคงแก้ และไหนจะอุปสรรคจากมือที่สาม เป็นอีกหนึ่งเรื่องราวที่ผู้เขียนอยากนำเสนอ และเมื่อผู้อ่านอ่านนิยายเรื่องนี้จบแล้ว ยังมีตัวละครอื่นๆ ที่เชื่อมโยง ก็สามารถหาอ่านเพิ่มเติมได้ในซีรีส์ 'ทาวน์เลิฟ'

เอวิตากลับมาอีโรตีเรื่องนี้อีกครั้ง และได้เพิ่มเติมจากเลิฟซีนเข้าไป เพื่อให้เนื้อเรื่องสมบูรณ์มากขึ้น หวังว่าจะถูกใจเพื่อนๆ นักอ่านนะค่ะ

สุดท้ายขอขอบคุณพ่อกับแม่สำหรับวันนี้ ขอขอบคุณแฟนนักอ่านที่ติดตามกันมาตลอดจนบางคนกลายเป็นเพื่อนสนิทกันไปแล้ว แนะนำ ดิชม หุดคุ้ยที่แฟนเพจ เอวิตา-Awita (<http://www.facebook.com/XeWiTaAwita>)

ยินดีต้อนรับเพื่อนๆ ทุกคนค่ะ

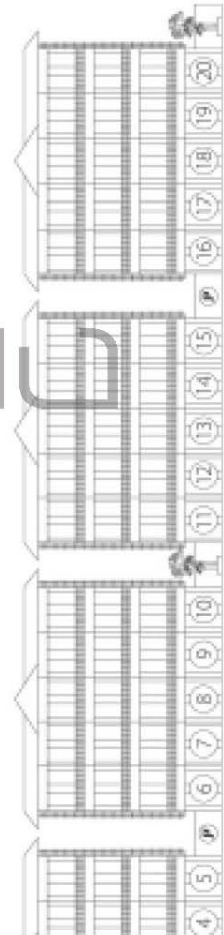
ความรักยังคงคงดงามอยู่เสมอ

เอวิตา

โครงการ ทาวน์เฮาส์

1. ร้านเซคาฟ
2. ร้านคิ้วพร ชัก อม รีด
3. ร้านสปาอักษราทัก
4. ร้านทองตั้งสกลรัตน์
5. ร้านมุมสบายนิกเซนเตอร์
6. ร้านตำระเปิด
7. ร้านขนมไทยบุหงาหอมเทียน
8. ร้านอาหารหยกเทียนเหลา
9. ร้านบ้านยา
10. ร้านเจ๊กโมติไฟด์
11. ร้านพรมไทน์
12. ร้านเพ็กเลิฟ กรุ้มมิ่ง
13. เด็กดีตัวเตอร์
14. ณฐกรยิม
15. ร้านเลิฟฟ
16. ร้านเลดี้ ชาลอน
17. ห้องเสื้อนิริตตา

บทนำ

ตัวอย่าง

ร่างสูงใหญ่ยืนหักเขมื่ออยู่หน้าสนามฟุตบอลทาว์นเลิฟที่สร้างโกดัง
จะเสร็จแล้วหลังจากวิ่งครบสิบกิโลเมตรอย่างที่ตั้งใจ เขาเป็นคนชอบออก
กำลังกาย เพราะนอกจากจะทำให้สุขภาพดีแล้ว ยังทำให้หัวสมองปลอดโปร่ง
และอารมณ์ดี เขาจำได้ว่าก่อนหน้าที่จะย้ายมาอยู่ที่นี่หมู่บ้านทาว์นเลิฟ เขา
แทบไม่มีเวลาออกกำลังกายเพราะยุ่งอยู่กับงานทั้งวัน และนั่นก็ทำให้เขา
เครียดและกลายเป็นคนหงุดหงิดง่ายด้วย ไม่ได้ดูแลสุขภาพจิตและร่างกายเลย

จริงๆ

เมื่อหายเหนื่อยแล้ว ชายหนุ่มเดินกลับมาที่หมู่บ้านทาวนเลิฟซึ่งอยู่ไม่ไกลจากสนามฟุตบอลมากนัก เขามองหมู่บ้านขนาดกลางที่ด้านหน้าสร้างเป็นทาวนโฮมส์ชั้นสไตล์โมเดิร์น ซึ่งถูกจับจองทุกห้องแล้วสำหรับเปิดร้านค้า และก็เป็นโชคดีของเขาที่ซื้อเอาไว้ได้ทันก่อนที่โครงการจะปิดลง ไม่อย่างนั้นคงต้องไปซื้อบ้านเดี่ยวด้านใน ซึ่งมีอยู่ประมาณ 50 หลัง แต่มันก็ไม่ตรงกับความต้องการที่จะเปิดร้านอินเทอร์เน็ตอยู่ดี

“สวัสดีครับคุณเชส” หัวหน้ายามทักทายด้วยรอยยิ้มเมื่อเห็นร่างสูงใหญ่เดินผ่านบ้อมยามเข้ามา

“สวัสดีตอนเช้าครับพี่มงคล”

“ฟิตร่างกายทุกวันเลยนะครับ เตรียมลงสนามทาวนเลิฟเร็วๆ นี้อหรือเปล่า”

“ถ้าสนามเปิด ก็คงไม่พลาดครับ”

“ผมจะไปเชียร์คุณเชสแน่นอนครับ” มงคลบอกอย่างยินดี เพราะเขาชอบลูกบ้านคนนี้เป็นพิเศษ นอกจากจะสุขภาพและไม่ถือตัว ยังมีน้ำใจเผื่อแผ่ให้เขากับลูกน้องเสมอ เรียกได้ว่าทั้งหล่อและจิตใจดีทีเดียว

“ขอบคุณครับ ขอตัวก่อนนะครับ” เมื่อมงคลรับคำอย่างนอบน้อม เขาก็เดินห่างออกมาจากบ้อมยามหน้าทางเข้าหมู่บ้าน ซึ่งก็เป็นจังหวะเดียวกับที่มีรถเก๋งคันหนึ่งขับสวนออกไปพอดี

หน้าต่างด้านคนขับลดลงครึ่งหนึ่ง ทำให้เขาเห็นใบหน้าผู้โดยสารกระจ่างใจชัดๆ แม้หญิงสาวในชุดเรียบง่ายจะอยู่ในอาการเหมือนคนเพิ่งตื่น

นอน แต่เครื่องนํ้าก็ยังคงดงามสดใส ทำให้เขาอดคิดไม่ได้ว่าเธออาศัยอยู่ในหมู่บ้านนี้หรือไม่ ครั้นจะเดินกลับไปถามมวงคลก็เกรงว่าจะไม่เหมาะสม จึงพยายามปล่อยผ่านความอยากรู้นั้นไป แต่ส่วนลึกก็บอกกับตัวเองว่าถ้าจาสนาตรงกัน คงจะได้เจอกันอีกอย่างแน่นอน ถ้าไม่...ก็คงเป็นแค่คนผ่านทาง

เขายากจะมีใครสักคนเคียดขวางไม่ว่ายามหลับหรือยามตื่น แต่ไม่ยากที่จะพบคนคนนั้น แปลกที่เมื่อก่อนไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้ อาจเป็นเพราะหน้าที่การงานที่รุ่มรวยไม่เว้นแต่ละวัน จึงไม่มีเวลาไปคิดถึง ทว่าตอนนี้เขามีชีวิตที่เรียบง่ายขึ้น มีคนเข้ามาในชีวิตมากมาย แต่กลับยังไม่พบคนที่ถูกใจ

และเมื่อครู่...ผู้หญิงคนนั้นทำให้หัวใจเขาเต้นแรงอีกครั้ง แต่ก็เพียงไม่กี่วินาที แล้วเธอก็ห่างออกไปเรื่อยๆ เหมือนสวรรค์เมตตาและกลั่นแกล้งเขาในเวลาเดียวกัน...ตกลงันดี

ซาริลอยากจะหัวเราะออกมาดังๆ ถ้าไม่ติดว่าเขาเดินมาถึงหน้าร้านของตัวเองแล้ว 'เซสคาเฟ่'

ใช่! เขาเป็นเจ้าของร้านอินเทอร์เน็ทในหมู่บ้านทาวนด์เลฟ

ตอนที่ 1

ตัวอย่าง

เสียงกระดิ่งที่ร่ำยรวมกันเป็นพวงอุ้งนึ่งเสียงกรังกรัง เมื่อประตูบาน
สวิงถูกผลักเข้ามาอย่างรวดเร็ว ทำให้คนที่กำลังก้มหน้าก้มตาซ่อมคอมพิวเตอร์
ให้ลูกค้าอย่างชะมัดก้มหน้าขึ้นมองตามความเคยชิน แล้วก็ต้องยิ้ม
กว้างให้คนที่เข้ามาใหม่ ก่อนจะเอ่ยทักอย่างสนิทสนมเป็นกันเอง

“ป้าเอสมีอะไรให้ผมรับใช้ครับ” เจ้าของร้านอินเทอร์เน็ต ‘เซสคาเฟ่’
วางมือจากเมนบอร์ดที่กำลังซ่อม หันไปเปิดตู้แช่หีบกาแฟเย็นที่ซิงไว้แล้วริน
ใส่แก้วที่พูนด้วยน้ำแข็ง ก่อนจะยื่นให้ผู้จัดการหมู่บ้านทาวนเลิฟอย่างรู้งาน

“แฮมป้าเซสก็ ผมหรือจะกล้าใช้คุณ” ธนาคารทำเสียงสูงล่อเลียน
ก่อนจะยกแก้วกาแฟเย็นขึ้นดื่ม แล้วพูดธุระของตัวเอง “ผมมีเรื่องอยาก

รบกวนนิดหน่อย พอตีวันเสาร์หน้าจะเปิดสนามฟุตบอลทาว์นเลิฟอย่างเป็นทางการ เลยอยากมาชวนคุณไปเตะฟุตบอลในวันเปิดสนามหน่อย ในนามทาว์นเลิฟเอฟซี”

ธนากรเคยชวนชาวลีไปเตะฟุตบอลที่สนามอื่นหลายครั้งแล้ว จึงมั่นใจในฝีมือของชายหนุ่มจะทำให้ทีมทาว์นเลิฟเอฟซีของเขาเอาชนะทีมสิงห์ดำที่จะมาร่วมแข่งในนัดเปิดสนามได้อย่างแน่นอน และก็เชื่อว่าอีกฝ่ายจะให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี เพราะเขากับเจ้าของเซสคาเฟู้จกกันมานานแล้ว ก่อนที่ชายหนุ่มจะมาซื้อทาว์นโฮมส์ชั้นหลังนี้เพื่อเปิดร้านอินเทอร์เน็ตเสียอีก

“ได้สิ ว่าแต่รวมทีมครบหรือยังล่ะ จะให้ผมชวนแจ๊ค ชินท์ ปราชญ์ รัชมัย”

“ยังเลย รบกวนคุณหน่อยแล้วกัน ยังขาดอีกหกเจ็ดคน ถ้าได้แล้ว ฟรังก์นี่นัดซ้อมตอนสองทุ่มที่สนามทาว์นเลิฟเลยนะ ผมไปละ จะรีบไปรับเพื่อนที่สนามบิน” เมื่อเจ้าของเซสคาเฟ้อยกหน้า เขาก็ไม่ลืมเอ่ยขอบคุณสำหรับกาแฟเย็นแสนอร่อย แถมฟรีตลอดศกด้วยรอยยิ้มสบายอกสบายใจ ก่อนจะเปิดประตูเดินออกจากร้านไปอย่างอารมณ์ดี เจ้าของร้านเซสจึงก้มหน้าซ่อมเมนบอร์ดให้ลูกค้าต่อ ทว่าเสียงเปิดประตูพร้อมกับเสียงแซวที่ดังขึ้นก็ทำให้เขาเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง

“ได้ข่าวว่าพีเชสจะไปเตะบอลนัดเปิดสนามทาว์นเลิฟหรือคะ” คีตลาสาวสวยเจ้าของร้านพิซซ่าพิซซ่าพลาสมาวางกระบี่ปาดไส้สัตว์เลี้ยงลงบนเคาน์เตอร์อย่างเบามือ

“น้ำรู้ได้ยังไง...” เมื่อหญิงสาวตอบว่าสวนทางกับผู้จัดการหมู่บ้าน เมื่อครู้อีกฝ่ายเล่าให้เธอฟังและชวนไปให้กำลังใจเพื่อนในทาวนชิฟ เจ้าของร้านอินเทอร์เนตจึงเปลี่ยนมาสนใจสิ่งที่อยู่ในกระเป๋าทน “ขอบใจมากนะที่เอาเจ้าซาเย็นมาส่งถึงร้าน จริงๆ ไหมมาบอกพี่ก็ได้ จะได้เดินไปรับที่ร้าน” ซาริลบอกด้วยน้ำเสียงเกรงใจ แต่ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้มอ่อนโยนเมื่อหยิบเจ้าแมวน้อยในกระเป๋ามาอุ้ม

“ไม่เป็นไรค่ะพี่เซส พอดีที่ร้านไม่มีลูกค้านะคะ เลยเอาเจ้าซาเย็นมาส่งให้ถึงที่เลย” ศีตลาบอกด้วยรอยยิ้มเช่นกัน แต่เป็นรอยยิ้มที่แตกต่างจากการยิ้มผู้ชายคนอื่น เพราะรอยยิ้มหวานจับใจที่ยิ้มให้คนตรงหน้านี้ หวังผลให้อีกฝ่ายรู้สึกดีกับเธออย่างที่เขาู้สึกดีกับเขา ทว่าสิ่งที่ได้กลับมาคือความอ่อนโยนแบบที่เขาไม่ให้กับคนทั่วไป แต่ถึงกระนั้น หญิงสาวก็ไม่ท้อเพราะมั่นใจในเสน่ห์ที่ตัวเองมีอย่างเหลือล้นจะมัดใจเขาได้ในสักวัน

“ขอบคุณครับ ไว้อาทิตย์หน้าพี่จะพาซาเย็นไปอาบน้ำอีกนะ ตัวจะได้หอมๆ” พูดจบก็ก้มใบหน้าคมคายไปที่ขนนุ่มของเจ้าซาเย็น แมวสามสีตัวเมียที่เขาเก็บมาเลี้ยงได้สองปีแล้ว

ศีตลาเห็นชายหนุ่มหอมแมวน้อยอย่างแสนรักก็ยิ่งรู้สึกดีกับเขามากขึ้น เพราะความอ่อนโยนที่เขาแสดงออกมาจากใจ ทำให้เธอมั่นใจว่าเขาไม่ใช่แค่ผู้ชายโปรไฟล์ดี แต่ยังเป็นผู้ชายจิตใจดีอีกด้วย ที่สำคัญความหล่อของชายหนุ่มนั้นไม่เป็นสองรองใครเลย และนั่นก็ทำให้เธอเลือกเขาเป็นเป้าหมายอันดับต้นๆ

“พีเชสคะ แมวขนสั้นไม่ต้องอาบทุกอาทิตย์ก็ได้คะ อีกอย่างซาเย็นก็อยู่แต่ในบ้าน ไม่ได้สกปรกอะไร แค่เดือนละครึ่งก็พอ เพราะแมวเป็นสัตว์ที่ไม่ค่อยชอบน้ำคะ”

“เหวอครับ จั๊นเดือนหน้าค่อยพาไปอาบใหม่ละ” ชาริลพูดพลางวางแมวน้อยลงบนพื้น ซึ่งมันก็เบียดตัวสีกับขาของเขาอย่างแสนรักเช่นกัน

“คะ จั๊นน้ำขอตัวกลับร้านก่อนนะคะ” พุดจบหญิงสาวก็หันหลังกลับเตรียมเดินออกจากร้าน ทว่าชายหนุ่มเรียกไว้ก่อน

“เดี๋ยวน้ำ ยังไม่จ่ายเงินเลย” ชาริลยื่นแบงก์ร้อยให้หญิงสาวสองใบตามราคาปกติ แต่เจ้าของร้านเพ็ทเลิฟกลับดึงไปแค่ใบเดียวเท่านั้น

“คนกันเอง เอาแค่นี้พอคะ”

“เอาไปเถอะน้ำ พี่ละเกรงใจจริง” น้ำเสียงอ่อนหวานของเขาทำให้คนฟังรู้สึกดี ทว่ากลับทำให้ลูกค้าในร้านที่มีแต่สาว ๆ หันมาจิกตามองเจ้าของร้านเพ็ทเลิฟอย่างหมั่นไส้ และยังเห็นหญิงสาวทำหน้าตาใส่อับริสุทธี ก็ยิ่งทำให้พวกหล่อนอยากลุกไปประทุษร้าย แต่ติดอยู่ที่ว่าพวกหล่อนไม่นิยมความรุนแรง จึงสงวนท่าทีเอาไว้ แล้วนั่งเล่นคอมพิวเตอร์ต่อไปเงียบๆ

“จั๊นน้ำขอกาแฟเย็นแก้วหนึ่งแทนแล้วกันคะ”

“ได้สิครับ” ชาริลบอกอย่างกระตือรือร้น ก่อนจะหันไปเปิดตู้แช่ หยิบเหยือกกาแฟเย็นที่ชงไว้แล้วรินใส่แก้วพลาสติกที่พูนไปด้วยน้ำแข็งให้หญิงสาว ศีตลารับมาถือไว้พร้อมกับบอกเสียงหวาน

“ขอบคุณคะพีเชส รู้มั๊ยคะว่ากาแฟเย็นของพีเชสอร่อยที่สุดเลย อร่อยกว่าร้านเลิฟคัพอีก”

คำพูดของเจ้าของร้านพิทเลิฟทำให้ลูกค้าในร้านแทบจะเบะปากพร้อมกันด้วยความหมั่นไส้

“มันก็แค่กาแฟขงสำเร็จรูปเท่านั้น อย่าเอาไปเปรียบเทียบกับร้านใหญ่เลย แต่ถ้าชอบก็ชอบคุณครับ”

“ชอบอยู่แล้ว ไปก่อนนะคะ” คีตลาส่งยิ้มหวานทิ้งท้าย ก่อนจะเดินออกจากร้านไปอย่างอารมณ์ดี แต่ก็ไม่วายหันมายิ้มให้ชายหนุ่มอีกครั้ง

เมื่อร่างเพรียวของคีตลาลับสายตาไปแล้ว เขาก็เออซาเย็นไปไว้ที่ห้องนั่งเล่นซึ่งอยู่ข้างหลังเคาน์เตอร์ จากนั้นก็กลับมาทำงานต่อ เพราะลูกค้าจะมารับเครื่องเย็นนี้ ทว่าตอนนี้ยังซ่อมได้ไม่ถึงไหน มัวแต่ต้อนรับลูกค้าที่แวะเวียนเข้ามาใช้บริการอย่างไม่ขาดสาย ดังนั้นตอนนี้ยังพอมีเวลาว่าง เขาต้องเร่งมือทำก่อนจะมีลูกค้าเข้ามาอีก

ร้านเซสคาเฟ่นอกจากจะเน้นบริการอินเทอร์เน็ตเป็นหลักแล้ว เจ้าของร้านยังบริการซ่อมคอมพิวเตอร์ทั้งพีซีและโน้ตบุ๊ก รวมถึงวางระบบแลนในบ้านและสำนักงานเล็กๆ ที่อยู่ในระแวกหมู่บ้านทาวนเลิฟ โดยมีผู้ช่วยหนุ่มอารมณ์ดีไม่ต่างจากเจ้าของร้านเป็นลูกมือคอยบริการลูกค้า และออกไปส่งคอมพิวเตอร์ที่ซ่อมเสร็จแล้วกรณีที่ลูกค้าไม่สะดวกมารับด้วยตัวเอง ถึงแม้รายได้จากกิจการตอนนี้จะไม่ได้มากมายอะไร แต่มันกลับเติมไปด้วยความสุขในแบบที่เขาไม่เคยได้สัมผัสมาก่อน ซึ่งมันมีค่ากับชีวิตที่เหลือของเขามากทีเดียว ชีวิตที่ตั้งใจเอาไว้แล้วว่าจะอยู่อย่างเรียบง่าย และทำทุกวันให้มีความสุข หลังจากต้องตรากตรำงานหนักมาเป็นเวลาสิบห้าปี...

เมื่อออกมาจากร้านอินเทอร์เน็ต คีตลาเดินดูคาเฟ่เย็นอย่างอารมณ์ดีขณะกลับร้านของตัวเอง จึงไม่ทันสังเกตคนที่เดินสวนมาอย่างเร่งรีบ เป็นผลให้คนทั้งคู่ชนกันอย่างแรง แก้วพลาสติกหกหล่นลงกับพื้น น้ำกาแฟแตกกระจ่ายไปโดนกระโปรงอีกฝ่ายรวมทั้งตัวเธอด้วย แต่ไม่มีใครคิดจะขอโทษกันและกัน ได้แต่จ้องหน้าเขม็งเพราะคิดว่าตัวเองไม่ผิด และก็เป็นผู้หญิงในชุดสาวบิชีที่เป็นฝ่ายประกาศสงครามขึ้นมาก่อน เมื่อเห็นเจ้าของแก้วกาแฟทำนิ่งเฉย

“เธอเดินชนฉัน แถมยังทำกาแฟหกใส่ฉัน ยังมีหน้ามาจ้องหน้าหาเรื่องอีก คำว่าขอโทษสะกดไม่เป็นหรือไง หน้าตาที่ดี แต่ทำไม่ได้สามัญสำนึกขนาดนี้ รู้มั๊ยว่าเสื้อผ้าชุดนี้ราคาเท่าไร!” หญิงสาวกอดอก เข็ดหน้าขึ้นสูงอย่างถือดีจริงๆ ถ้าอีกฝ่ายเอ่ยขอโทษสักคำ เธอจะไม่วินแหวียงขนาดนี้ แต่ผู้หญิงในชุดเสื้อยืดสีขาวกางเกงยีนกลับจ้องมองเธออย่างไม่พอใจ ทั้งๆ ที่ทำกาแฟหกใส่กระโปรงเธอแท้ๆ

คีตลาไม่ตอบ เหมือนใช้ความนิ่งสงบทุกความเคลื่อนไหว แต่ใครจะรู้ว่าข้างในมันเดือดปุดๆ เมื่อเจอแม่ดาราฉายาคาสโนว์แห่งวงการบันเทิงว่าเธอจืดๆ แต่ด้วยเธอไม่ใช่แม่ค้าปากตลาด และไม่ยากเอาพิมเสนไปแลกกับเกลือ จึงตอบไปแบบผู้ดีว่า

“จะมาโทษกันแบบนี้ก็ไม่ถูก ฉันเดินของฉันอยู่ดีๆ ถ้าคนมีมารยาทพอ ก็ควรเดินเลียงออกไป ไม่ใช่ตรงดิ่งมาชนฉัน และมาโทษกันแบบนี้”

“เธอชนฉันต่างหาก!” ดาราสาวตะคอกกลับอย่างเหลืออด

“คุณนั่นแหละ ที่เป็นฝ่ายชนฉันก่อน”

น้ำเสียงที่เริ่มดังขึ้น ทำให้บรรดาเจ้าของร้านที่อยู่ในละแวกนี้โผล่หน้าออกมาดู และเมื่อเห็นว่าศีตลาเป็นเพื่อนร้านค้าที่อยู่ในทาวนเลิฟกำลังจะมีเรื่องกับดาราชื่อดัง น้ำรินเจ้าของร้านตำระเบิดจึงออกมาห้ามทัพก่อนที่เหตุการณ์จะบานปลายไปมากกว่านี้ และถึงแม้จะไม่รู้ว่าใครผิดใครถูก เธอก็เลือกที่จะเข้าข้างเพื่อนบ้านไว้ก่อน จึงไปเข้าไปยืนตรงกลางระหว่างสองสาว พร้อมช่วยไกล่เกลี่ยแบบลำเอียงเล็กน้อย

“เมื่อครูذنเห็นคุณเป็นฝ่ายเดินชนคุณน้ำก่อนนะ” คำพูดของแม่ค้าส้มตำหน้าสวยทำให้ดาราสาวถึงกับขงขึ้น ทว่าคำพูดถัดไปก็ทำให้เธอใจเย็นลง “แต่ฉันคิดว่า ทั้งคุณและคุณน้ำคงไม่ได้ตั้งใจหรอก มันก็แค่อุบัติเหตุเล็กน้อยเท่านั้น ถ้าไม่รังเกียจ เข้าไปใช้ห้องน้ำที่ร้านทำความสะอาดกระป๋องได้นะคะ”

“ไม่เป็นไร ขอขอบคุณสำหรับน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ นะคะ จริงๆ ฉันก็มีร้านอยู่ที่นี่เหมือนกัน คงไม่ต้องไปรบกวนห้องน้ำร้านคุณ ขอตัวก่อนค่ะ” หญิงสาวตัวดีสายตาค้อนศีตลาขยับใหญ่ ก่อนจะเดินสะบัดก้นหายเข้าไปในร้าน อินเทอร์เน็ต ให้เจ้าของร้านเพ็ทเลิฟนี้กสงสัย ว่าหล่อนเข้าไปทำอะไรในนั้น และร้านค้าที่อีกฝ่ายพูดถึงคือร้านอะไร ทำไมเธอไม่เคยรู้มาก่อนว่าดาราสาวมาเปิดร้านที่นี่

“รินรู้มั้ย ว่าเขาอยู่ร้านไหน” ศีตลาถามขึ้น หลังจากเงิบไปหลายวินาที

“ไม่รู้หรอก อีกอย่าง เพิ่งจะเห็นหน้าหล่อนวันแรก ปกติเห็นแต่ในทีวี”

“ไม่เป็นไร ขอขอบคุณมากนะที่อุตส่าห์มาช่วยห้ามทัพ” คีตลาโอบไหล่
บางของน้ำรินไว้อย่างขอบคุณ

“ແหม ก็เราเป็นเพื่อนบ้านกันนี่จ๊ะ ก็ต้องดูแลกันเป็นธรรมดา”

“ขอบใจมากจ๊ะ แล้วจะชวนน้องมากินส้มตำที่ร้านนะ”

“จ้า...หรือซีเกียจเดิน ก็โทรมาสั่งได้น้า”

ทั้งสองหัวเราะให้กัน ก่อนจะแยกย้ายกลับร้านของตัวเอง

พวงกระดิ่งรูปองุ่นดังขึ้นอีกครั้ง ทำให้เจ้าของร้านหนุ่มหล่อจำต้อง
เงยหน้าขึ้นมองคนเปิดประตูเข้ามาใหม่ พร้อมทักทายด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม
แจ่มใสตามสไตล์คนอารมณ์ดี ทว่าพอเห็นใบหน้าลูกค้าสาวชุดๆ หัวใจที่ไม่
เคยสั่นไหวกับสิ่งใดกลับจวบจนบัดนี้มัวซัดซนระเริงเลือกในการสูบฉีดรุนแรงจน
เขารู้สึกได้ถึงความร้อนที่วิ่งไปตามร่างกาย แต่นั่นเกิดขึ้นเพียงไม่กี่วินาที
เท่านั้น พอเขาตั้งสติได้ทุกอย่างก็เป็นปกติ รวากับก่อนหน้านี้ไม่มีอะไรเกิด
ขึ้นกับหัวใจตัวเอง

‘สงสัยวาสนาจะตรงกัน’ ชายหนุ่มอดคิดในใจไม่ได้

“ต้องการใช้อินเทอร์เน็ตหรือครับ”

“คือฉันต้องการจะพิมพ์งาน และส่งอีเมลนะค่ะ” หญิงสาวพูดเสียง
หวานพร้อมระบายยิ้มสวยแก่ใส่เจ้าของร้านอย่างจงใจ ทว่าใบหน้าที่เรียบนิ่ง
ของเขาทำให้เธอแอบผิดหวังเล็กน้อย

“คุณรีบมั๊ยล่ะครับ พอดีเครื่องยังเต็มอยู่เลย”

“รับมากเลยคะ คือ...ฉันต้องรีบส่งงานสำคัญภายในอีสิบนาทีนี้นะคะ” ดาราสาวทำหน้าร้อนรอนระคนเกรงใจ

เขาเข้าใจความรู้สึกของลูกค้า และกำลังขังใจว่าจะให้เธอเข้ามาใช้คอมพิวเตอร์ของตัวเอง หรือจะเป็นคนพิมพ์งานและส่งอีเมลให้เธอเอง ทว่ายังไม่ทันจะถามออกไป เธอก็พุดขึ้นมาเสียก่อน

“จะเป็นอะไรมั้ยคะ ถ้าฉันจะรบกวนให้คุณพิมพ์ให้ และส่งอีเมลให้ด้วยนะคะ”

“เยอะมั๊ยครับ”

“ไม่เยอะค่ะ” หญิงสาวหยิบเอกสารในกระเป๋าขึ้นมาสองแผ่น แล้วยื่นให้ชายหนุ่มตัวรอยยิ้ม พอเขาหยิบมาดูก็ถึงกับคิดผูกโบทันทิ

“ผมอ่านไม่ออกเลยอะครับ” ชาริลทงหนั่มมีนั่งพาลงเกาหัวแกวๆ

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันฉันเข้าไปนั่งอ่านให้คุณแล้วกัน”

ดาราสาวไม่รอให้อีกฝ่ายอนุญาต ถือวิสาสะเดินเข้าไปในเคาน์เตอร์ที่อีกฝ่ายทำงานอยู่ ถึงจะมีคอมพิวเตอร์ตั้งเรียงรายรอซ่อมอยู่หลายเครื่อง แต่เธอยอมรับว่าเขาเป็นคนมีระเบียบและรักษาความสะอาดพอสมควร และจากการสังเกตด้วยสายตาเพียงแวบเดียว เจ้าของร้านเซตคาเฟ่มีรสนิยมในการเลือกเฟอร์นิเจอร์ที่เดียว เพราะข้าวของที่เขาเลือกใช้ ตลอดเสื้อผ้าที่ใส่แม้จะเป็นแค่เสื้อโปโลธรรมดา แต่ราคาไม่เบาเลย ไหนจะกลิ่นน้ำหอมที่ชายหนุ่มใช้อีก เรียกได้ว่าไฮโซทีเดียว นี่เอง แต่หงมาทำงานอยู่ร้านอินเทอร์เนต

ชาริลตกใจที่หญิงสาวเดินเข้ามาในเคาน์เตอร์หน้าตาเฉย และเพียงไม่กี่วินาทีเธอก็มายืนใกล้เขา กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ กับใบหน้ากระจ่างใส ที่มี

เพียงเครื่องสำอางเนื้อดีระบายอยู่บางๆ ก็ทำให้เขาใจสั่นขึ้นมาอีกครั้ง และดูเหมือนครั้งนี้จะเกินควบคุมกว่าครั้งแรกมากนัก เมื่อโดนเสน่ห์ของเธอเล่นงานเข้าอย่างจัง

“คุณนั่งตรงนี่แล้วกันครับ” ชายหนุ่มขยับเก้าอี้ล้อเลื่อนให้เธอ ส่วนเขานั่งเก้าอี้ของตัวเองประจำอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์

“ฉันชื่อนาราคะ” เห็นเขาเรียกคุณๆ อยู่นาน จึงเพิ่มความเป็นกันเองขึ้นอีก โดยการบอกชื่อเล่นของตัวเอง ซึ่งจริงๆ เขาก็น่าจะรู้อยู่แล้วว่าเธอคือใคร แต่ทำไมทำเหมือนเธอเป็นผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่งก็ไม่รู้

“ครับ คุณนารา” ถึงเขาจะไม่เคยดูละคร หรืออ่านข่าวบันเทิง แต่ก็อดยอมรับไม่ได้ว่าชื่อเสียงของเธอโด่งดังจนเป็นที่รู้จักของคนทั่วประเทศ และเขาก็คือหนึ่งในนั้น แต่ดูคิเซกเห็นกลับไม่ใช่แบบนี้ ยามอยู่บนปกนิตยสารหญิงสาวจะแต่งตัวสวยเซ็กซี่ขี้ใจไม่ว่าหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ต่างก็ชื่นชมในความงามของเธอทั้งนั้น ทว่าวันนี้ ดาราสาวอยู่ในลุคที่แตกต่างกว่าทุกครั้ง และเขาก็ชอบเห็นเธอแต่งตัวแบบนี้มากกว่านุ่มนวลน้อยน่ารักสัดส่วนเข้ายวนอย่างที่เขาเห็นตามสื่อทั่วไป

“แล้วคุณล่ะ ชื่ออะไร”

“เซสครับ”

“ฮืม... ชื่ออย่างกับนักฟุตบอลเลย” หญิงสาวหัวเราะออกมาอย่างอารมณ์ดี “แล้วคุณเซสอายุเท่าไรหรือคะ”

“สามสิบหกครับ”

“อุ้วว...ฉัน...เอ่อ...นาราคิดว่าคุณเซสอายุยี่สิบปลายๆ นะคะเนี่ย หน้าคุณเซสดูเด็กมากเลย” นาราหรือนราเกตตั๋ยมั้พราย ทว่าคราวนี้เธอเห็นอีกฝ่ายทำหน้าเข้มขึ้น จึงค่อยๆ หุบยิ้มสงวนท่าทีเป็นเรียบร้อยดังเดิม

“ผมว่ายี่สิบนาทีกี่ไม่ทันแล้วละ นี่ก็ผ่านไปห้านาทที่แล้ว ยังไม่เริ่มพิมพ์ซักตัว” ซาริลบอกลีเสียงขมิเพื่อข่มความประหม่าในแบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ทั้งๆ ที่เขาผ่านผู้หญิงมาเยอะ แต่ก็ไม่เคยรู้สึกหวั่นไหวจนเสียการควบคุมตัวเองเมื่ออยู่ใกล้ๆ ผู้หญิงคนนี้ เธอไม่ใช่แค่หน้าสวย นุ่นดี แต่การที่เป็นคนช่างเจรจาทำให้ดูมีเสน่ห์ไม่น้อยเลย เขายังแพ้ผู้หญิงพูดเก่งอยู่ด้วย

“คะๆ” จันนาราค่านให้ฟังทีละประโยคคะคะ” พุดจบเธอก็เริ่มอ่านเนื้อหาในเอกสารน้ำเสียงตะกุกตะกัก เพราะอ่านลายมือตัวเองไม่ออก ซึ่งตั้งแต่เขียนมาก็ไม่เคยโก้เจียทานี่มาก่อน ดังนั้นบางครั้งจึงใช้เวลาสะกดนานพอสมควร แต่ก็ใช้รอยยิ้มทรงเสน่ห์ขอโทษเขา เวลาที่อีกฝ่ายต้องรอประโยคต่อไปจากเธอ

“ผมว่า ผมแกะเองน่าจะเร็วกว่า”

“ก็ได้ค่ะ” นราเกตตั๋ยนกระดากให้เขา แล้วก็ยื่นหน้าเข้าไปดูใกล้ๆ จนชายหนุ่มรู้สึกได้ถึงลมหายใจอุ่นๆ ที่ข้างแก้ม หัวใจเขาเต้นระรัว มือไม้สั่นจนพิมพ์ถูกพิมพ์ผิด ทั้งๆ ที่หลับตาพิมพ์ยังไม่ผิดขนาดนี้

“คุณเซสพิมพ์เร็วจัง จบคอมมาหรือคะ” ดาราสาวชวนคุย

“ครับ”

“แสดงว่านอกจากพิมพ์งาน คุณเซสก็ซ่อมคอมได้ใช่ไหมคะ”

“ได้ครับ”

“ดีจังเลย ที่บ้านนาราคอมเสียตั้งสองตัว ไฉนราจะยกมาให้คุณเซส ซ่อมให้ณะคะ ว่าแต่ คุณเซสคิดราคาแพงหรือเปล่า”

“ตามอาการนะครับ”

ในขณะที่คนทั้งสองกำลังคุยกัน ผู้ช่วยหนุ่มของชาวิลเปิดประตูเข้ามาในร้านพอดี สองหนุ่มสาวเงยหน้าขึ้นมองพร้อมกัน และก็เป็นชาวิลที่ส่งสายตาคาดโทษใส่อีกฝ่าย เมื่อเห็นชายหนุ่มมองเขาด้วยสายตาล้อเลียน ก่อนจะเดินไปทางหลังร้าน ดาราสาวจึงชวนคนข้างกายคุยต่อ

“อย่าคิดแพงนะคะ จะได้เป็นลูกค้าประจำกัน” ท้ายประโยคเธอพูดกระซิบข้างหู ก็ไม่รู้จะกระซิบทำไม เพราะมันทำให้เขาขมลูกเกรียวขึ้นมาด้วยความสยิว

“ไม่แพงหรอกครับ”

“จริงหรอ น้ารักจังเลย” นราเกดตบยืมร่า พร้อมจ้องมองน้ำเรียวเคาะคีย์บอร์ดสลับกับหน้าจอลอยอย่างนึกถึง เพราะเขาพิมพ์ไว้มาก และที่สำคัญไม่มองแป้นเลย

“เสร็จแล้วครับ จะอ่านทวนมั้ยครับ” ชาวิลหันมาถาม ซึ่งปลายจมูกเขาเฉียดปลายจมูกเธอไปนิดหนึ่ง ชายหนุ่มจึงรีบหันกลับพร้อมกับเอ่ยขอโทษเสียงลั่น “ขอโทษครับ”

“ไม่เป็นไรคะ...” ดาราสาวอมยิ้ม “นาราเพื่อฝีมือคุณเซส ไม่ต้องทวนหรอกคะ ส่งอีเมลไปเลยคะ” นราเกดตบยืมเศษกระดาษที่จดอีเมลให้เขา ซึ่งอีกฝ่ายก็รับไปแล้วรีบจัดการส่งให้เธอ จะได้เสร็จธุระเสียที ก่อนที่เขาจะเสียการควบคุมตัวเองไปมากกว่านี้

“เรียบร้อยแล้วครับ” เขายื่นเอกสารพร้อมเศษกระดาษที่จดอีเมลให้

เธอ

“ทั้งหมดเท่าไรคะ”

“สามสิบบาทครับ”

“หา! ทำไมถูกจังล่ะคะ แล้วแบบนี้จะได้กำไรหรือคะ” หญิงสาวทำหน้าเป็นห่วง แต่ก็ยื่นเงินให้เขาสามสิบบาทพอดีเป๊ะ

“ได้ครับ” ชายหนุ่มตอบเสียงเรียบ พร้อมเก็บเงินเข้าลิ้นชัก

“ขอบคุณมากนะคะคุณเชส ใ้วันราจะมาใช้บริการอีกนะคะ”

นราเกตต์ลุกขึ้นยื่นส่งยิ้มให้เขา

“ด้วยความยินดีครับ ขอบคุณนะคะ” ชาลิสถอนหายใจเบาๆ เมื่อร่างเพริ้วระหงก์ก้าวออกจากเคาน์เตอร์ไปแล้ว ทว่าสยดดาเขาก็ก็นึกไปเห็นรอยเลอะที่กระโปรงของเธอ จึงเอ่ยทักเพราะคิดว่าอีกฝ่ายอาจจะยังไม่รู้ตัว “เออ...กระโปรงคุณ...”

“อ้อ พอดีมีแม่ค้าแถวนี้ทำกาแฟเย็นหกใส่ล่ะคะ แถมไม่ยอมขอโทษด้วยนะคะ แต่ไม่เป็นไรค่ะ เดี๋ยวค่อยกลับไปซักที่บ้านเอาละ” ดาราสาवบอกอย่างไม่กังวล ทั้งๆ ที่เป็นกระโปรงสีขาว

“จะเข้าไปล้างน้ำในห้องน้ำก่อนมั้ยครับ เผื่อรอยจะได้จางลง” เขาบอกด้วยความหวังดี และอดคิดไม่ได้ว่ากาแฟเย็นที่ว่าจะจะเป็นของสีดำหรือเปล่า เพราะหญิงสาวเดินออกไปไม่นาน อีกฝ่ายก็เดินเข้ามา

“ไม่เป็นไรค่ะ ว่าแต่คุณเชสมีนามบัตรมั้ยคะ เผื่อนรามีปัญหาอะไรเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ จะได้โทรมาสอบถาม”

ร่างเพรียวระหงเดินมาเกาะที่เคาน์เตอร์ มองเจ้าของร้านหนุ่มหล่อ
นัยน์ตาทอประกาย สายตาเฉียบคมเก็บรายละเอียดโครงหน้าสมส่วน ตั้งแต่
คิ้วคดหนาพาดผ่านดวงตาสีน้ำตาลอ่อนชวนฝันที่รับกับจมูกโด่งได้รูปแบบคน
ยุโรป ริมฝีปากหยักโค้งสีสดแลดูสุขภาพดี ยิ่งไรหนวดเคราจางๆ ทำให้ใบหน้า
ที่หล่อเหล่าอยู่แล้วดูคมคายน่ามอง และที่สำคัญที่ทำให้ลูกค้าสาวๆ เต็มร้าน
ไปหมด ก็คงไม่พ้นลักยิ้มลิ้นปี่ที่แก้มซ้าย ที่ทำให้เขาดูมีเสน่ห์อย่างร้ายกาจ

“เป็นนามบัตรร้านนะครับ” เขายื่นนามบัตรที่ทำเองให้เธอ

“เซสคาเฟ...” ดาราสาวอ่านชื่อร้านตามนามบัตรแล้วยิ้มเก้ “ไปก่อน
นะคะ แล้วจะมารบกวนบ่อยๆ” เธอโบกมือให้เขา แล้วหันหลังเปิดประตูออก
จากร้านไปอย่างสาวที่มั่นใจในตัวเอง และนั่นก็ทำให้คนมองตามผอนลม
หายใจออกมาอย่างโล่งอก ยกมือซ้ายจับหน้าอกตัวเอง พร้อมพึมพำในใจ

‘บ่อยๆ เลยหรอ’

ตอนที่ 2

ตัวอย่าง

“พี่อ๊อก พี่นาราแกต้งต้องเปล่านะย ส่งอีเมลอะไรมาก็ไม่รู้” นฤกมลโวย
ลั่นเมื่อเปิดอีเมลจากพี่สาวพร้อมอ่านไฟล์ที่แนบมา ซึ่งอีกฝ่ายเอาชื่อของเธอ
กับหุ่นสวนไปแอบอ้าง นี่พี่สาวเธอบ้าหรือเบลอกันแน่

“ส่งผิดคนหรือเปล่า”

“ไม่ผิดหรอก เพราะในเอกสารมีชื่อพี่อ๊อกกับนารีด้วย เป็นผู้จัดการ
ละครเลยนะ”

“เฮ้ย! จะบ้าเหวอ นารากินยาสิมเขย่าขวดรีไรง ไหนดูซิ มันเขียนว่า
ยังงัยบ้าง” อีกหรืออันธิดา หุ่นสาวของเด็กดีทีวีกำลังยืนถ่ายเอกสาร
อยู่ด้านหลังเคาน์เตอร์วางกระดาษเปล่าในมือลง แล้วเดินมาอ่านข้อความที่
รุ่นน้องเปิดให้ดู

ยิ่งอ่านเธอก็ยิ่งขมวดคิ้วมุ่น นี่เพื่อนเธอเป็นไปได้ถึงขนาดนี้เชียวหรือนอกจากจะเพี้ยนแล้ว ยังเพ้อเจ้อ เวิ่นเว้อ แต่งเรื่องได้น่าหมนั้ได้มาก ว่าแต่คนที่งานรัดตัวอย่างนราเกตต์มีเวลามาทำเรื่องไร้สาระแบบนี้ด้วยหรือ ในเมื่อเวลาหล่อนเป็นเงินเป็นทองขนาดนั้น

“พี่ว่านาราไม่ได้ส่งมาให้เราดูเล่นหรอก มันต้องมีอะไรมากกว่านั้น” อันธิดารู้จักนราเกตต์ดี เพราะเรียนหนังสือด้วยกันมาตั้งแต่ประถม รายนี้ค่อนข้างเอาจริงเอาจังกับงานและหึงในศักดิ์ศรี ประเภทมาทำอะไรไร้สาระแกล้งเพื่อนแกล้งน้องแบบนั้นมันผิดสังเกต ไม่แน่ว่าหญิงสาวอาจจะโดนแฉกอีเมลก็เป็นได้

“อะไรล่ะคะ” นฤกมลทำหน้าฉงน

“ตอนนี้อย่างไร? เอาไว้กลับถึงบ้านค่อยว่ากัน พี่จะชักฟอกคุณเพื่อนให้ชาวสะอาดเลย”

“หรือเราจะโทรไปถามเขาดี”

“ไม่ต้องหรอก ไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไร นารีรีบเคลียร์โปรแกรมสอนเถอะ พรุ่งนี้จะได้เอาไปพิมพ์แจกที่หน้าโรงเรียน”

“คะ พี่อีก” นฤกมลปิดหน้าต่างโปรแกรมเวิร์ด แล้วทำงานของตัวเองต่อไป ในขณะที่อันธิดาเดินไปถ่ายเอกสารต่อ

เด็กดีทีวีเปิดให้บริการเมื่อสามปีก่อน ซึ่งหุ่นกันสามคน มีนราเกตต์ นฤกมล และอันธิดา โดยมีสองสาวที่จบจากรั้วมหาวิทยาลัยเดียวกันคอยบริหารงาน ส่วนนราเกตต์นั้นเป็นแค่ฟรีเซ็นเตอร์กับประชาสัมพันธ์ ซึ่งนานๆ จะแวะเข้ามาทีเท่านั้น เพราะอาชีพนักแสดงที่เธอทำอยู่ ก็แทบทำให้กระดิกตัวไปไหนไม่ได้อยู่แล้ว ดังนั้นเธอจึงชอบรับผลกำไรน้อยสุด เพราะเห็น

ใจเพื่อนกับน้องสาวที่ทุ่มเทให้กับงานอย่างเต็มที่ ส่วนตัวเธอนั้นไม่ค่อยได้ช่วยอะไรเท่าไร

ตกเย็น หลังจากที่ชาร์ลซ่อมเมนบอร์ดให้ลูกค้าเสร็จแล้ว เขาก็ปล่อยให้ลูกน้องดูแลร้านแทน ก่อนจะพาซาเย็นไปเดินเล่นที่สวนหย่อมข้างร้านแจ๊คโมติไฟด์ ซึ่งก็เห็นจักรพลกับเตชินต์นั่งคุยกันอยู่ก่อนแล้ว จึงปล่อยแอมวน้อยให้เดินเล่นบริเวณใกล้ๆ ส่วนเขาเดินไปทักสองหนุ่มรุ่นน้องอย่างสนิทสนม

“ที่ร้านไม่มีลูกค้าหรือไง ถึงได้มานั่งเล่นกันแบบนี้”

“ก็ใช่ะสิ ร้านผมไม่ได้ฮอตแบบพีเชสนี่ ถึงได้หวักระไดร้านไม่แห้ง” จักรพลแซกกลับหน้ากวน โดยมีเพื่อนสนิทช่วยสำหรับ

“ต้องการพนักงานเพิ่มมั๊ยครับ”

“พรณายนี้นะ” ชาร์ลส่ายหัวระอากในครามขีเล่นของรุ่นน้อง ก่อนจะเอ่ยชวนสองหนุ่มตามที่รับปากกับผู้จัดการหมู่บ้านเอาไว้ “เฮอเน่ ป้าเอสชวนพวกเราไปเตะบอลนัดเปิดสนามอาทิตย์หน้า มีใครติดธุระอะไรมั๊ย”

“ถึงมีก็ยกเลิกได้ งานของป้าเอส ใครจะกล้าปฏิเสธ จริงมั๊ยซินท์”

จักรพลใช้ไหล่สะกิดแขนเพื่อนที่ทำหน้ากระอักกระอ่วน ชายหนุ่มจึงเปลี่ยนคำถามใหม่ “นายไม่ว่างหรอ”

“นัดกับเอ็มเอาไว้ละสิ แต่ไม่เป็นไรหรอก บอกว่าเป็นงานของป้าเอส คงไม่กล้าโวยวายอะไร” เตชินท์หวังว่าภรรยาคงเข้าใจ และไปเชียร์เขาในวันนั้นด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม เขาคงมีกำลังใจเล่นน่าดู

“จั้นผากไปชวนปราชญ์กับวัชด้วยนะ ถ้าไม่ติดธุระอะไร พรุ่งนี้สองหนุ่มเจอกันที่สนามทาว์นเลิฟ”

“ได้รับ ว่าแต่ครบคนแล้วหรอ” จักรพลถามขึ้น

“ยังเลย ชาติอีก 4-5 คน”

“ฉันจะลองชวนคนอื่น ๆ ให้ แล้วผมจะโทรบอกอีกทีแล้วกัน” เจ้าของร้านแจ๊คโมติไฟด์ชั้นอาสา เพราะเขาสนิทสนมกับทุกร้าน ยกเว้นร้านบ้านยาที่ขอบมองเขาด้วยสายตาแปลกๆ ทั้งๆ ที่ร้านอยู่ใกล้กันแท้ๆ

ทั้งสามนั่งคุยกันอย่างเพลิดเพลินตามประสาคนคอเดียวกัน จึงไม่ทันสังเกตแมวน้อยที่ตอนนี้หนีไปเที่ยวที่อื่นแล้ว กว่าจจะรู้ตัวอีกทีเสียงโทรศัพท์มือถือของชาร์ลก็ดังขึ้น ชายหนุ่มเห็นเป็นเบอร์ของลูกน้องคนสนิทจึงรีบกดรับ

“ว่าไงก้อง”

“พี่เดี๋ยงโทรมาบอกให้ไปรับซาเย็นครับพี่”

“อ้าว” ชาร์ลอุทานออกมาอย่างงงๆ พยายามอดสงสัยว่าหาแมวน้อยของเขา ซึ่งไม่อยู่ในบริเวณที่ปล่อยไว้แล้ว “อิมม์ แค่นี้ละ”

เมื่อกดวางโทรศัพท์มือถือ ชาร์ลก็ลุกขึ้นทำท่าจะเดินจากไปอย่างไม่ม่ี่มีมีขลุ่ย จักรพลจึงรีบร้องเรียกเสียงดัง

“พี่เซสจะรีบไปไหน”

“ซาเย็นเข้าไปในเด็กดีแล้ว”

“แหม ขาก็ไม่ดีนี่ละ” เจ้าของร้านแจ๊คโมติไฟด์ค่อนข้างอดแมว ก่อนจะชั้นอาสาใบหน้าเบือนยิ้ม ดวงตาพราวประกาย “ผมไปเอาให้เอง พี่ไม่ต้องไปหรรอก มานั่งนี่ เดี๋ยวแจ๊คจัดให้”

“ไม่เป็นไร พี่จะกลับร้านพอดี”

“ไม่เป็นไรไม่ได้” จักรพลลากเสียงยาว เดินมาจุดธูปให้กลับไปนั่งที่เดิม ซึ่งคนถูกตั้งทำหน้างั้นๆ ทำให้คนหันเกมรีบเฉลยความต้องการของเพื่อนอย่างซ้ำๆ

“พี่เซสไม่ต้องเข้าใจว่ามันเป็นคนดีหรอก ดูสายตามันดิ เจ้าเล่ห์จะตาย” เตชินท์ยิ้มกริ่ม ก่อนจะกระซิบอะไรบางอย่าง ทำให้เจ้าของแมวน้อยผู้น่ารักเข้าใจความนัยอีกฝ่าย

“นายนี้จะรู้ใจฉันมากเกินไปแล้วนะ ไฉนิน ผ่าแก้วก่อนเถอะ ที่ใครที่มัน” จักรพลชี้หน้าเพื่อนใบหน้าขบขัน ทว่าเมื่อเห็นเจ้าของแมวโบกมือไล่ให้รีบไป เพราะเกรงใจเจ้าของเด็กตื๊วเตอร์ที่แมวเข้าไปรบกวน จักรพลจึงรีบหันหลังเดินจากไปทันที เพราะกลัวรุ่นพี่ลุกขึ้นมาเตะที่มั่วแต่เล่นกับเพื่อนมากเกินไป

ตัวอย่าง

เสียงเปิดประตูทำให้สองสาวประจำเด็กตื๊วเตอร์รีบฉีกยิ้มหวานต้อนรับ แต่พอเห็นว่าเป็นใคร พวกเธอก็รีบหุบยิ้มแทบไม่ทัน บั้นหน้าเรียบนิ่งถามผู้มาเยือนตามมารยาท

“คุณแจ๊คจะพาลูกมาเรียนพิเศษหรือคะ” นฤกมลเอ่ยถามขณะเกาคอให้แมวที่นั่งอยู่บนเคาน์เตอร์ไปด้วย

“อูย อะไรกันน้องนารี พี่ยังไม่มีเมีย จะมีลูกได้ยังไง” จักรพลเดินมาที่เคาน์เตอร์ มองคนที่กำลังเกาคอให้แมวตาวหวานยิ้ม

“จ้ะก็คงมาหาที่เรียนพิเศษให้หลานไซ้มัยคะ” อ้นธิดาถามขึ้นมาบ้าง

“เณ้องอีก พี่เป็นลูกคนเดียวครับ ไม่มีลูก ไม่มีหลาน แฟนก็ยังไม่มีครับ” จักรพลทำเสียงอ่อนเสียงหวานเรียกร้องความสนใจ โดยเฉพาะกับคน

ตัวเล็กอย่างนฤกมล ที่ตอนนี้ถอยห่างไปนั่งเปิดคอมพิวเตอร์ดูโปรแกรมอะไรก็ไม่รู้ ทำเป็นไม่ใส่ใจคำพูดของเขาแม้แต่นิดเดียว

“ถ้าอย่างนั้น คุณแจ๊คมาทำอะไรละ” อันธิดาถามอีกครั้ง

“พี่มารับชาเย็นครับ” ชายหนุ่มยิ้มหวาน “ขอโทษนะครับที่ชาเย็นมารบกวนที่นี้ พี่จะบอกพี่เชสว่าให้ดูแลชาเย็นดีๆ หน่อย จะได้ไม่เข้ามารบกวนน้องๆ แบบนี้”

“ไม่ต้องบอกนะคะ!” สองสาวรีบพูดออกมาพร้อมกัน จนคนฟังทำหน้าตกใจ เขาแค่แกล้งพูดประชดไปอย่างนั้น ไม่คิดว่าพวกเธอจะทำหน้าจริงจังขนาดนี้ โดยเฉพาะนฤกมล สาวหน้าใสที่เขาแอบหมายปองมาสวมปี แต่เธอกลับไม่เล่นด้วยแถมยังทำท่ารังเกียจเหมือนเขาเป็นตัวเชื้อโรค

“หึหึ ไม่ครับ”

“ก็ชาเย็นไม่ได้รบกวนอะไร อีกอย่างที่โทรไป นารีแค่จะบอกว่าชาเย็นอยู่ที่นี้ พี่เชสจะได้ไม่ต้องเป็นห่วง” นฤกมลบอกด้วยสีหน้าจริงจัง

จริงๆ ชาเย็นไม่ได้เข้ามาในร้านของเธอ เพียงแต่เดินผ่านหน้าร้านเท่านั้น ด้วยความเป็นห่วงกลัวแมวน้อยจะได้รับอันตราย เพราะชาเย็นได้รับอุบัติเหตุเดินได้แค่สองขา เธอจึงออกไปอุ้มมาไว้ในร้าน และอีกอย่างเธอกับรุ่นพี่แอบปลื้มเจ้าของแมว อยากให้เขารู้จักดีกับพวกเธอ จึงโทรไปบอกที่ร้านของชายหนุ่ม ทว่ากลับเป็นลูกน้องเขารับเสีย นี่จึงแอบผิดหวังนิดหน่อย และก็ผิดหวังมากกว่าเดิมเมื่อเห็นคนที่มารับแมวไม่ใช่พี่เชสที่เธอแอบปลื้ม กลับเป็นคนที่เธอไม่ถูกชะตาตั้งแต่แรกเห็น และยิ่งรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นพวกเจ้าชู้ประทุดิน ก็ยิ่งรู้สึกรังเกียจไม่อยากจะคบค้าสมาคมด้วย

เมื่อฟังหญิงสาวที่ตัวเองแอบชอบเรียกตัวเองว่าเขาอย่างสนิทสนมว่า ‘พีเชล’ และเรียกเขาอย่างเป็นทางการว่า ‘คุณแจ๊ค’ ชายหนุ่มก็อดห่มน้าไม่ได้

“งั้นพีเชลจะบอกพีเชลให้ว่า น้องนารีกับน้องอิกช่วยดูแลเขาเย็นเป็น อย่างดี ดีมั๊ย”

“ดีค่ะ” ทั้งสองพูดพร้อมกัน แต่พอรู้ตัวว่าออกหน้าออกตาเกินไปจึง ปรับสีหน้าให้เป็นปกติ

“งั้นพีเชลเอาเขาเย็นไปให้พีเชลก่อนนะ พีเชลรออยู่ที่สวนหย่อม” พูดจบ จักรพลก็เดินมาอุ้มเขาเย็นเดินออกไปด้วยสีหน้าเรียบเฉย สองสาวจึงหันมา มองหน้ากัน และเป็นนฤกมลที่ป่นออกมาอย่างเสียดาย

“พีเชลอยู่ที่สวนหย่อมหรือนี่ รู้อย่างงี้อุ้มไปให้ที่นั่นซะก็ดี”

“แหม ถ้าอยากเห็นหน้าพีเชลขนาดนั้น ก็เดินไปหาที่ร้านก็ได้”

“ทำเป็นพูด ตัวเองก็อยากเห็นหน้าเหมือนกันแหละ” นฤกมลทาบปาก ยื่นใส่

“อ้าว ก็คนหล่อแถมนิสัยดีอีกต่างหาก ใครไม่ปลื้มก็บ้าแล้ว”

สองสาวหัวเราะออกมาอย่างครื้นเครง ก่อนภาพในอดีตจะฉายชัดใน ความทรงจำของพวกเขา

ย้อนไปเมื่อสามปีก่อน ตอนที่พวกเขาเปิดติวเตอร์ใหม่ๆ ตอนนั้น พวกเขาให้ชาลิมาวางระบบคอมพิวเตอร์ที่ร้านให้ ซึ่งพอเขารู้ว่าพวกเขงบ น้อย ก็ไม่รีบเก็บเงิน บอกให้พวกเขาเปิดสอนไปก่อน ไว้มีเงินเมื่อไหร่ค่อยเอา มาให้ทีหลัง และทุกครั้งที่มีปัญหาตั้งแต่เรื่องซากกะเบือยันเรือรบ พวกเขาก็ จะโทรให้เขามาช่วยดูที่ร้านให้เสมอ ซึ่งชายหนุ่มก็ไม่เคยปฏิเสธเลยสักครั้ง ทำ ให้พวกเขารู้สึกปลื้มจนเก็บอาการไว้ไม่อยู่

และยิ่งมารู้ว่าเขายังโสด พวกเธอจึงพยายามทอดสะพานข้ามไปหาหวังจะเป็นหนึ่งในดวงใจของเขา แต่ปรากฏว่าต้องกลับมากินแห้วกระป๋องใหญ่ เพราะเจ้าของเซสคาไฟไม่ได้ให้ความสนิทสนมกับพวกเธอเกินไปกว่าพี่น้องเลย แต่กระนั้นพวกเธอก็ยังแอบปลื้มเขาอยู่ดี เพราะชายหนุ่มเป็นผู้ชายอบอุ่น อ่อนโยน และจิตใจดี ที่สำคัญ หล่อกว่าผู้ชายทุกคนที่อยู่ในหมู่บ้านทาวน์เลิฟ

จักรพลอุ้มเจ้าซาเย็นมาให้เจ้าของด้วยสีหน้าเจื่อนจืด เพราะหญิงสาวที่หมายปองไม่เล่นด้วย แต่ก็ใช้ว่าจะถอดใจไว้นี้ คนอย่างจักรพลไม่เคยยอมแพ้ต่ออะไรง่าย ๆ ตราบใดที่เธอยังอยู่ในทาวน์เลิฟ เขาจะจีบเธอให้ได้ในสักวัน แต่นี่ก็ผ่านมาสามปีแล้ว ยังไม่มีแววว่าอีกฝ่ายจะให้ความสนใจเพิ่มขึ้น มีแต่ทำห่างเหินรอกับว่าเขาเป็นพวกเชื้ออัสสัมต่างนั้นแหละ คิดแล้วก็เซ็งขึ้นมาโดยฉับพลัน จึงคิดว่าคีนนี่จะไปหาที่ปลดปล่อยอารมณ์เปี้ยวสักหน่อย

“ทำไมสีหน้าก่อนไปกับกลับมา ต่างกันขนาดนี้ล่ะ โดนสาว ๆ ตะเพิดมารึไง” ซาริลแกล้งแซวเล่นพร้อมเอื้อมมือไปปรับเมวน้อยมากอดไว้ หอมแก้มเล็กๆ ทั้งซ้ายและขวาอย่างแสนรัก

“ไม่โดนก็เหมือนโดนแหละ ผมถามจริงๆ เธอเซฟเซส หน้าอย่างผมมันหล่อน้อยกว่าพี่ตองไหน ทำไมสาว ๆ ที่เด็กดีถึงตั้งป้อมรังเกียจผมจัง”

จักรพลส่ายหน้าอย่างเซ็งๆ

“นายหล่อนเกินไปไงแจ๊ค ฮ่าๆ” เติชินท์แทรกขึ้นมา ก็ได้กำปั้นสวนกลับทันที ทว่าหลบได้ทัน

“ทำเป็นปากดีไป คอยดูเถอะ ฉันจะทำให้สาว ๆ ที่เด็กดีมาชบอกร
เรียกพี่แจ๊คคะ พี่แจ๊คขา ให้ได้” จักรพลยกมือกอดอกทำหน้ามั่นใจ ก่อนจะ
เอ่ยชวนเพื่อนสนิทและรุ่นพี่ไปปลดปล่อยอารมณ์เปลี่ยนคืนนี้ “พี่เซส ไช้ชนิท
คืนนี้ไปเที่ยวกัน”

“เดี๋ยวพุงนี้ก็ซ่อมไม่ไหวหรอก” ชาริลเตือนคนชวน

“นายก็รู้ว่าเมียฉันคงไม่ชอบแน่ ถ้าฉันไปเที่ยวกับนาย” คนกลัวเมีย
รีบปฏิเสธด้วยสีหน้าเกรงใจ

“เฮ้อ...คบคนแก່ห่วยสุขภาพ คบรุ่นเดียวก็ดันมากลัวเมีย เอาเถอะ
ไปคนเดียวก็ได้วะ” ชายหนุ่มทำหน้างอนๆ แล้วหันหลังเดินกลับร้านตัวเอง
ชาริลจึงตะโกนตามหลังไปว่า

“คืนนี้เจอกันหน้าร้านพี่แล้วกัน”

คนแก่งอนรีบหันมายิ้มกว้างดีใจ “จริงนะพี่” เมื่ออีกฝ่ายพยักหน้า
จักรพลก็เบนสายตาไปเยาะเย้ยคนข้างๆ ชาริล “ไม่เปลี่ยนใจนะเพื่อน จะลอง
กลับไปขออนุญาตเมื่อก่อนมั้ย”

“ไม่ละ เที่ยวเผื่อด้วยแล้วกัน” เตชินท์โบกไม้โบกมือให้เพื่อนรัก
จากนั้นก็ขอตัวรุ่นพี่กลับไปที่ร้านของตัวเองก่อน เพราะเห็นลูกค้าเดินเข้าไป
ในร้านพอดี คาดว่าน่าจะมาเอากรอบรูปที่สั่งทำไว้

เมื่อรุ่นน้องกลับไปที่ร้านของตัวเองหมดแล้ว ชาริลจึงอุ้มขาเข็นกลับ
ร้านข้าง ซึ่งระหว่างทางเขาก็หยุดพักหายใจเพื่อนร้านค้าอย่างเป็นกันเอง และ
ไม่ลืมชวนแต่ละร้านไปเตะบอลนัดเปิดสนามจะถึงในไม่อีกกี่วันนี้ เรียกได้ว่า
กว่าจะเดินถึงร้านของตัวเองซึ่งเป็นร้านแรก ก็ใช้เวลาเกือบชั่วโมง ทั้งๆ ที่อยู่
ห่างจากสวนหย่อมไม่กี่สิบเมตร

หลังกลับจากร้านอินเทอร์เน็ตในช่วงสาย นราเกตต์ก็กลับเข้าบ้านพักผ่อน เพราะวันนี้เป็นวันหยุดของเธอ จะว่าไปแล้วช่วงหนึ่งปีให้หลังมานี้เธอมีวันหยุดเพิ่มขึ้นจากเดิมมาก นั่นเป็นเพราะเธอเลือกรับงานแสดง และการที่เลือกมากไปนี้เอง ทำให้ไม่ค่อยมีใครมาจ้างเธอไปทำงาน แต่ด้วยความที่อยู่ในวงการนี้มาตั้งแต่วัยรุ่น จึงพอมีเงินเก็บอยู่บ้าง และมันก็มากพอให้เธอใช้ชีวิตแบบสุขสบายโดยไม่ต้องทำอะไรได้อีกหลายปีเลยทีเดียว

แต่จะว่าไปแล้ว ถึงแม้จะไม่ได้มีงานชุกอย่างดาราคณอื่น ทว่าข่าวเกี่ยวกับตัวเธอกลับมีให้เห็นทุกวัน ไม่ว่าจะเป็นทางหน้าอินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์ หรือนิตยสาร นราเกตต์พาดเรียบ เพราะเธอคือคาสโนว์เบอร์หนึ่งของวงการมายา ซึ่งบางครั้งเธอแทบจะไม่ได้กระดิกตัวไปไหน นักข่าวก็จับคู่ให้เธอเสียแล้ว หญิงสาวจึงค่อนข้างคุ้นชินกับข่าวเรื่องผู้ชายและข่าวตกเป็นมือที่สามของชาวบ้าน และการที่ไม่ได้ออกไปแก่ข่าว ก็กลายเป็นว่าเธอคบผู้ชายมากหน้าหลายตา จนเป็นที่มาของฉายา ‘คาสโนว์’ เกมหลังๆ มีเพิ่ม ‘ตัวแม่’ เข้ามา ทั้งๆ ที่ชีวิตจริงยังไม่มีผู้ชายคนใดได้ครอบครองหัวใจเธอเลยแม้แต่คนเดียว

ขณะที่ดาราสาวกำลังเพลิดเพลินกับการดูแมกซีนแฟชั่น และดูหนังฝรั่งไปด้วย เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น ทำเอาเธอสะดุ้งตกใจเล็กน้อย ก่อนจะหยิบมาดรับพร้อมทักทายเสียงใส

“สวัสดีค่ะ”

“สวัสดีครับนารา คิดถึงคุณจังเลย อยากกลับไปหาเร็วๆ จัง” น้ำเสียงที่อดอ้อน ทำให้คนฟังคลี่ยิ้ม

“ก็รีบกลับมาสิคะ มัวรออะไรอยู่” หญิงสาวแซวกลับเล่นๆ แต่อีกฝ่ายไม่คิดอย่างนั้น

“โธ่ที่รัก ถ้าไม่ติดงาน ผมรีบกลับไปหาคุณแล้ว คิดถึงจะตายอยู่แล้วเนี่ย” ชายหนุ่มทำเสียงอดอ้อนมากกว่าเดิม เพราะเขารู้สึกอย่างนั้นจริงๆ ถ้าอยู่เมืองไทย เพียงแค่คิดถึงก็ขับรถไปหาแล้ว ไม่ปล่อยให้ตัวเองทรมานอย่างนี้หรอก ทว่าอีกฝ่ายมักทำร้ายจิตใจเขา โดยการไม่ยอมรับเขาเป็นคนพิเศษ ทั้งๆ ที่รู้จักกันมาสองปีแล้ว

“อ๊ะๆ ใครที่รักคุณคะ”

“ก็คุณไง”

“อย่ามาตุ๋นน้ำ นาราไม่ได้เป็นอะไรกับคุณซักหน่อย”

“แล้วทำไมไม่เป็นซักทีล่ะครับ จะให้ผมรออีกนานเท่าไร หรือที่ผ่านมายังพิสูจน์ให้คุณเห็นไม่มากพอ ว่าผมรักคุณมากแค่ไหน”

“นาราว่าเธออย่าเพิ่งคุยเรื่องนี้เลยนะคะ เดี่ยวจะทะเลาะกันเปล่าๆ แล้วคุณหักข้อข้อออกไม่มานะนาราอีก”

ผู้ชายที่เข้ามาหาเธอทุกคน ล้วนอยากเปลี่ยนสถานะตัวเองทั้งนั้น แต่เธอก็ให้เพียงความเป็นเพื่อน เพราะยังไม่อยากลงหลักปักฐานกับใคร อายุเธอเพียงยี่สิบแปด ยังสวย ยังสาว ยังเจอคนอื่นอีกมาก ขอให้เธอได้สนุกกับชีวิตอีกสักหน่อย เมื่อถึงจุดอิ่มตัวแล้ว ถึงจะเริ่มมองหาใครสักคนที่อยากจะฝากชีวิตไว้ด้วย และเขาคอนั้นไม่ใช่แค่แฟน แต่จะเป็นสามีและพ่อของลูก ซึ่งจะเป็นรักเดียวและรักสุดท้ายที่เธอจะให้คนผู้นั้นได้ แต่ ณ ตอนนี้ยังไม่เจอใครที่ทำให้เธอรู้สึกถึงคำว่า ‘รัก’

“คุณก็เป็นแบบนี้เสมอแหละนารา ปายเบี่ยงตลอด” ทักษากรเริ่มหงุดหงิดจากการถูกปฏิเสธแบบนี้ครั้งไม่ถ้วนจากหญิงสาว

“ก็นาราบอกคุณแล้วนี่คะ ว่านารายังไม่ยอมามีแฟนตอนนี้”

นาราเกดต์ตอบกลับเสียงขุ่นเซ่นกัน

และก่อนที่จะเขาจะหงุดหงิดไปมากกว่านี้ จึงตัดบทไปตั้งๆ เพราะไม่อยากทะเลาะกับเธอเหมือนที่ผ่านมา มันจะบั่นทอนความรู้ดีๆ อันน้อยนิดที่เธอมีต่อเขาเปล่าๆ

“โอเค ไม่พูดเรื่องนี้ก็ได้ ว่าแต่อาทิตย์หน้าคุณว่างมั๊ย ไปให้กำลังใจผมหน่อยสิ”

“คุณทัชจะไปทำอะไรคะ”

“เอาไว้กลับถึงเมืองไทย ผมจะบอกคุณอีกที แต่คุณต้องรับปากว่าจะไปนะ”

“วันไหนคะ”

“วันเสาร์หน้า เคลียร์ตัวเองให้ว่างล่ะ นอกจากผมจะมีกิจกรรมสำคัญ วันนั้นเป็นวันเกิดผมด้วย คุณสัญญาไว้แล้วว่า จะเลี้ยงวันเกิดผม ห้ามบิตพลัวเด็ดขาด”

“ก็ได้ค่ะ คนอย่างนารา คำไหนคำนั้นอยู่แล้ว” หญิงสาวเริ่มมีรอยยิ้มอีกครั้ง เมื่อนึกถึงคำสัญญาที่เคยให้ไว้กับเขา ในวันที่เขาพาเธอไปเลี้ยงวันเกิดเมื่อเดือนก่อน

“ดี แล้วเจอกันที่กรุงเทพฯ ะครับ ผมต้องไปพบลูกค้าแล้ว คิดถึงนะครับ” ทัชชากรจุมพิตไปที่โทรศัพท์มือถือหวังให้ไปถึงคนที่กำลังคุยด้วย ทว่าอีกฝ่ายทำเป็นไม่ได้ยินเสียงจุมพิต ก่อนจะกล่าวตัดบททันที

“เดินทางโดยสวัสดิภาพนะค่ะ แล้วเจอกันค่ะ”

เมื่อกดวางสาย นราเกดต์ก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ซึ่งคนที่เธอกำลังคุยอยู่ไม่ใช่แค่ทัชชากร แต่ยังมีอีกหลายคน que เธอกำลังดูๆ อยู่ แต่ดูเหมือนชายหนุ่มจะทำตัวเป็นเจ้าขำเจ้าของเธอสุด ทว่าสิ่งที่เธอให้ได้ก็มีเพียงความเป็นเพื่อนเท่านั้น และด้วยความสัมพันธ์อันดีที่มีมาตลอด ทำให้

เธอไม่อาจตัดสัมพันธ์เขาได้ง่ายๆ แต่ก็ไม่ได้ให้ความหวังเสียจนผูกมัดตัวเอง และข้อนี้อีกฝ่ายก็เข้าใจดี แต่ไม่เคยทำตามความเข้าใจนั้นเลย

หญิงสาวถอนหายใจอีกรอบ เมื่อนึกใครบางคนทีเจอในวันนี้ พลังมองปฏิทินคำนวณวันว่างที่เหลือ ซึ่งก็เป็นขณะเดียวกับที่เพื่อนสนิทและน้องสาวเปิดประตูเข้ามาในบ้านพอดี

“วันนี้ไม่ได้ไปถ่ายละครเหรอ” อ้นธิดาร้องถาม

“ช่วงนี้ไม่มีงานละคร มีแต่งานถ่ายแบบเล็กๆ น้อยๆ” นราเกตต์ตอบ แต่สายต่ายังมองปฏิทินที่ฝาผนัง

“แหงละ รอแต่บทนางเอกก็แบบนี้แหละ” คนเป็นน้องสาวประชดประชันที่เล่นทีจริง ก่อนจะเดินมาทั้งตัวข้างๆ พี่สาว ไล่สายตามองตั้งแต่หัวจรดเท้า แม้พี่สาวเธอจะยังคงสวยสดอยู่ แต่ปัจจุบันมีนักแสดงรุ่นใหม่หน้าตาดีๆ เกิดขึ้นมากมาย และก็เป็นที่ยอมรับกันขึ้นให้เป็นนางเอกเบอร์หนึ่ง บอผลงานแสดงให้อย่างไม่ขาดสาย ส่วนพี่สาวเธอนะเหรอ นานๆ จะได้เล่นเป็นนางเอกสักเรื่อง ซึ่งปีนี้อาจจะมีแค่หนึ่งเรื่องมาสองถึงสามปีแล้ว แต่เจ้าตัวก็ยังหึงรอบนางเอกต่อไป

นราเกตต์หันมามองน้องสาว

“เดี๋ยวเร็วๆ นี่ พี่จะได้เล่นกับพอร์ช” หญิงสาวหมายถึงดารานุ่มสุดฮอต ที่ตอนนี้ดังที่สุดในช่อง

“จริงเหรอ ในเรื่องนางเอกอายุมากกว่าพระเอกหรือไง”

นราเกตต์ยกมะเข่งกใส่น้องทันที ทว่านฤกมลหลบทัน

“คอยดูตอนพีตติ้งแล้วกัน แล้วจะเปลี่ยนคำพูด” หญิงสาวขีดใส่น้องสาว แล้วหันมาสนใจแมกกาซีนในมือต่อ

ที่นฤกมลพูดไปอย่างนั้น เพราะเห็นพระเอกหนุ่มอายุน้อยกว่าพี่สาว เธอหลายปี แถมนักแสดงที่ได้เล่นกับชายหนุ่มล้วนเป็นดาราดาวรุ่งที่มีอายุเฉลี่ย 17-20 เท่านั้น ส่วนพี่สาวเธอน่ะเหวอ เกือบจะสามสิบอยู่แล้ว ถ้าได้เล่นกับพระเอกสุดฮอตจริงๆ คงเป็นอะไรที่อลังการงานเวอร์ เธอจะยอมเปิดชอยเลี้ยงเลยก็เดียว

“พิตติงเมื่อไหร่ล่ะ” อันธิดาถามบ้าง

“เออ...” เมื่อเห็นสายตาคับผิดจากเพื่อนและน้องจ้องมองมา จึงรีบบอกออกไปเพื่อไม่ให้ผิดสังเกต “อีกหกเดือนข้างหน้า”

“โห...นางจิง” นฤกมลเบ้าปาก

“แถลงข่าวหรือยัง” อันธิดาถามด้วยความอยากรู้

“ยัง...น่าจะอีกสามเดือนข้างหน้า”

เมื่อเห็นเพื่อนพยักหน้า นราเกตุก็ดูเมก้าขึ้นต่อ

“เออ...พินารา วันนี้พี่ส่งเมลอะไรมานะ ทำไมต้องใส่ชื่อนารากับพี่อีกด้วย เราสองคนไปผลิตละครกันตั้งแต่เมื่อไหร่ วางจัดหรือยัง”

“ก็กลับไปสิ จะมาบ่นทำไม” เธอตอบลอยๆ เหมือนไม่ใส่ใจ ทว่า นฤกมลกับอันธิดามองหน้ากันอย่างงงๆ “มันคงมีไปเรื่อยๆ แหละ อย่าใส่ใจเลย”

“พินารา พี่เป็นอะไรของพี่ นี่พี่วางจนบ้าไปแล้วหรือไง ที่นั่งพิมพ์อะไรก็ไม่รู้ แล้วมาส่งให้น้องแบบนี้” นฤกมลบ่นอุบ เธอจะไม่เข้าใจความคิดพี่สาวจริงๆ ว่ากำลังคิดอะไรอยู่แน่

“นารา บอกมาตรงๆ ดีกว่า ว่ากำลังทำอะไรอยู่ ฉันรู้ว่าเธอไม่ได้ทำเล่นๆ หรือก แต่มีจุดประสงค์อะไรสักอย่าง” อันธิดารู้ทันเพื่อน ถ้าสิ่งนั้นเป็นเรื่องดี ไม่ทำให้ใครเดือดร้อน เธอก็จะช่วยอีกแรง

ดาราสาววางแมก้าขึ้นแพ้นลงพร้อมกับถอนหายใจ มองเพื่อนกับน้องสาวอย่างลึกลับ แต่ก็ตัดสินใจบอกออกไป เพราะถึงยังไงก็คงปิดได้ไม่นาน ให้รู้กันไปเลยจะได้ไม่ต้องมากังขา ถามกันบ่อยๆ ให้รำคาญใจ

“ฉันกำลังจีบคุณเชส ร้านเชสคาเฟ่อยู่”

“หา!!” สองสาวอุทานออกมาอย่างแตกตื่น มองคนตรงหน้าตาโต รารกับเธอเป็นตัวประหลาดก็ไม่ปาน

ตัวอย่าง

ตอนที่ 3

ตัวละคร

หลังจากบอกความจริงไปแล้ว ดูเหมือนสองสาวเด็กดีตัวเตอรืแทบจะบ๊อบคอเคนเอาความจริงว่าเพราะเหตุใดจึงไปจีบเจ้าของร้านอินเทอร์เน็ตอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ทั้งๆ ที่เปิดร้านมาสามปีนับครั้งที่หน้าเรตต์เฉียดไปทาวน์เลิฟได้ แต่วันนี้หญิงสาวจึงใจไปร้านอินเทอร์เน็ต เพื่อไปหาซาริลเพียงเพื่อทำความเข้าใจหรือเรียกง่ายๆ ว่าหวานแสนห่เพื่อให้เธอมาเป็นแฟนกับตัวเอง หญิงสาวทำราวกับว่าโลกนี้เหลือผู้ชายเพียงคนเดียว ทั้งๆ ที่มีหนุ่มๆ อยู่ในมือเป็นสิบ จึงทำให้อันธิดากับนฤมลเกิดความไม่พอใจ เพราะคิดว่าอีกฝ่ายเห็นพีเชสของพวกเธอเป็นของเล่น

“พีไปรู้จักพีเชสตั้งแต่เมื่อไหร่ พีเชสไม่เหมือนผู้ชายคนอื่นๆ นะ ขอร้อง ถ้าไม่จริงจัง อย่าไปยุ่งกับพีเชสเด็ดขาด” นฤมลยื่นคำขาด สีหน้าจริงจังจนคนเป็นพีสงสัย และยังเพื่อนรักрумเธอก็ยังงุนงงเข้าไปใหญ่

“นารีพูดถูก พี่เชสเป็นคนดีนะ ตอนที่เราสองคนเปิดร้านใหม่ๆ ก็ได้พี่เชสให้ความช่วยเหลือ จนถึงวันนี้พี่เชสก็ยังคงถามไถ่ให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี แกห้ามไปหลอกพี่เชสเด็ดขาด”

“นี่พวกเธอสองคนบ้าไปแล้วหรือ คิดว่าฉันเป็นพวกสืบแปดมงกุฏหรือไง ถึงจะไปหลอกพี่เชสของพวกเธอ ฉันเป็นเพื่อนเธอนะอีก ฉันเป็นพี่เธอนะนารี ไม่คิดว่าฉันชอบคุณเชสจริงๆ บ้างรึไง ฉันก็มีหัวใจนะ ที่สำคัญฉันยังโสด จะรักจะชอบใครก็ได้ พวกเธอเป็นอะไร ทำอย่างกับฉันจะไปข่มขืนเขาฉันแหละ บ้าจริงเชียว” นราเกตต์เสียงดังใส่น้องกับเพื่อนเสร็จก็ลุกจากโซฟาถือแมกซีนขึ้นชั้นสอง ปล่อยให้หนักมลกัณอันธิดานั่งงงเป็นไก่ตาแตก

“พี่อีกว่า พี่นาราชชอบพี่เชสจริงๆ หรือ มันคนละวงการกันเลยนะ”

“พี่ก็ไม่รู้ เค้าอาจไปเจอกันข้างนอก แล้วถูกใจกันก็ได้ ใครจะไปรู้”

“พูดตรงๆ นะ นารีไม่หวังพี่นาราชหรอก เพราะรายนั้นเขาเก่ง แต่นารีหวังพี่เชส กลัวพี่นาราชจะไปทำให้พี่เชสอกหัก นารีกลัวพี่เชสเสียใจ” หญิงสาวทำหน้าเศร้าเมื่อนึกภาพผู้ชายอารมณ์ดีต้องมาเสียใจเพราะพี่สาวเธอ ซึ่งรายนี้ไม่เคยจริงจังกับใครเสียด้วยสิ

“เฮาน่า พี่เชสใช้ว่าจะชอบผู้หญิงคนไหนง่าย ๆ ดูอย่างยัยพร ร้านซักอบ รีด สี ทั้งให้ทำ ออกต้อนรับพัด ไม่เห็นพี่เชสจะสนใจ ไหนจะคุณน้ำร้านเพ็ทเลฟฟัก เห็นหลังๆ มานี้เดินไปร้านอินเทอร์เน็ตถี่ียบ บอกกับคนอื่นว่าเอาแมวไปส่ง แต่มีคนมาเล่าให้ฟังว่า ไปอวยพี่เชสถึงร้าน แต่พี่เชสก็ยังเฉยๆ”

“แต่พี่นาราชเราเป็นถึงนางเอกนะ ไม่ใช่แม่ค้าในทาว์นเลิฟซักหน่อย มีหรือที่พี่เชสจะไม่สนใจ” นฤกมลยังเป็นกังวล

“นั่นสินะ ก็คอยดูกันต่อไป ว่าแต่เราควรอยู่ข้างนาราไม่ใช่หรือ จริงมั้ย” อันธิดาหัวเราะ

“ถ้าเป็นคนอื่นนารีก็ไม่ว่าไรนะ แต่เป็นพีเชส สุดหล่อของนารี นารีก็อดหวังอดหวังไม่ได้ หรือว่าพี่อีกไม่เป็นห่วงพีเชส”

“ก็ห่วงทั้งสองคนแหละ แต่อย่าเพิ่งไปใส่ใจเลย เอาไว้ให้นาราจับพีเชสให้ได้ก่อนค่อยว่ากัน” อันธิดาตอบปากรุ่นน้องเบาๆ แล้วขอตัวไปอาบน้ำก่อน

เมื่อณฤมณเห็นรุ่นพี่ไปแล้ว ก็ส่ายหัวไปมาสลดความคิดต่างๆ ออกก่อนจะคิดว่ากระเป่าสะพายขึ้นหิ้งของตัวเองบ้าง จะได้อาบน้ำพักผ่อนเหมือนกัน เหนื่อยมาทั้งวันแล้ว

การที่นราเกตตีใส่อารมณกับสองสาวเมื่อครู เป็นเพราะรู้ตัวว่ากำลังจนมุม จึงต้องหาทางออกแบบไม่เสียฟอร์ม ทั้งๆ ที่ตัวเองก็ไม่ได้อารมณเสียอะไรขนาดนั้น แต่ถ้ายังคงนิ่งอยู่มีหวังโดนเพื่อนกับน้องสาวซักไม่เลิกแน่

“จะว่าไปแล้ว คุณก็หล่อไม่ใช่เล่น ไปเป็นดาราได้สบายๆ แต่ทำไมถึงไปเปิดร้านอินเทอร์เน็ต”

นราเกตตียังคงกังขา แต่ด้วยไม่รู้ชื่อกับนามสกุลจริง ทำให้เธอตรวจสอบหาข้อมูลอะไรเกี่ยวกับตัวเขาไม่ได้ แต่นั่นไม่ใช่เรื่องยาก หญิงสาวนึกถึงนักสืบคนหนึ่งที่เคยใช้งานกันบ่อยๆ ในการสืบหาประวัติคน จึงไม่รอช้าที่จะหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาหาเขาทันที

“สวัสดีครับ มีอะไรให้รับใช้ครับ”

“สวัสดีพี่สมศักดิ์ ฉันอยากให้พี่สืบประวัติคนคนหนึ่งให้หน่อย”

“รับมั้ครับ พอตีพิมพ์มาทำธุระที่ต่างจังหวัด”

“ก็ไม่รับมาก แต่เร็วหน่อยก็ดี ว่าแต่พี่กลับมาวันไหนหรือคะ”

“ต้นเดือนหน้าเลยครับ”